

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΕΥΡΟΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟ BADMINTON

Ψάχνοντας απεγνωσμένα τον πατέρα

Μια μαμά, μια κόρη και τρεις υποψήφιοι μπαμπάδες. Η υπόθεση του μιούζικαλ «Mamma mia!» – με τη θυγατέρα μιας ανύπαντρης μητέρας να ψάχνει να βρει τον αληθινό της πατέρα, προκειμένου να την οδηγήσει στα σκαλιά της εκκλησίας όπου γίνεται ο γάμος της – θυμίζει την υπόθεση με το εξώγαμο τέκνο του τροβαδούρου Πασχάλη Αρβανιτίδη, η οποία μέσω των κουτσομπολιστικών τηλεοπτικών εκπομπών απασχόλησε το πανελλήνιο. Οι συσχετισμοί, ωστόσο, δεν φαίνεται να απασχόλησαν τον καλλιτέχνη, ο οποίος μπορεί να παραδέχτηκε ότι διέπραξε «στιγμιαίο λάθος» ομολογώντας την παράνομη συνεύρεση, ζήτησε όμως να διενεργηθούν εκ νέου εξετάσεις DNA, προκειμένου να (ξανα) αποδειχτεί η πατρότητά του. Ιδού γιατί περιχαρής με στιλπνό χαμόγελο και κόμπ έδωσε το «παρών» στο πάρτι το οποίο προημερών διοργανώθηκε στην Αθήνα εν όψει της πρεμιέρας του μιούζικαλ στο θέατρο Badminton, συνοδεύοντας την γυναίκα του Αλίκη Αρβανιτίδη. Με φόντο το λογότυπο του εν λόγω μιούζικαλ, ο Πασχάλης Αρβανιτίδης πόζαρε αγκαλιάζοντας τη σύντροφό του, αισθανόμενος προφανώς στο στοιχείο του. Και αυτό διότι η παράσταση βασίζεται στα τραγούδια του συγκροτήματος ABBA που μεσουράνησε στο παγκόσμιο στερέωμα στα seventies, όταν και ο εικονιζόμενος λατρεύτηκε σε βαθμό υστερίας από τις αφοσιωμένες του θαυμάστριες. Μόνο που η γοητεία είναι ένα προσόν το οποίο ενίοτε πληρώνεται ακριβά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ

Η κούραση του καλλιτέχνη

Οι ουρές, το στριμωξίδι και το αδιαχώρητο πιστοποιούν την επιτυχία. Και ο Τζιμης Πανούσης έχει επιτυχία στον χώρο όπου εμφανίζεται. Είναι άραγε ευτυχής; Ενώ ξέρει πως διεκπεραιώνει απλώς μια παράσταση; Ενώ ξέρει πως επαναλαμβάνεται συστηματικά τα τελευταία χρόνια; Ενώ ξέρει πως, αν ήθελε, θα μπορούσε καλύτερα; Εφέτος η εποχή είναι «περιβόλι» για κάθε ταλαντούχο σχολιαστή/επιθεωρησιογράφο. Ο κόσμος δεν βγαίνει από τα σπάτια του τις Τρίτες για να δει τη σάτιρα του Λαζόπουλου. Οι ίδιοι τρέχουν και στον Πανούση. Ο Τζιμάκος, όμως, αρκέστηκε στα γνωστά, παλιά αστεία και στις ίδιες, πολλές, βωμολοχίες. Πού είναι η πολιτική παρέμβαση του εναλλακτικού και ανήσυχου καλλιτέχνη; Η κούκλα που βαφτίζεται Παπαρήγα; Παλιές φόρμες, γκροτέσκα αστεία, υπερβολές χωρίς υπόβαθρο. Ο Πανούσης έδρασε για χρόνια επιτυχώς στον χώρο της ψυχαγωγίας κάνοντας σχολή και λέγοντας χοντρά μεν, αστεία δε. Εφέτος υπογραμμίζει απλώς την κούρασή του. Πήρε κάποια σκετσάκια από πέρυσι, την κάπα με τα λουλούδια επίσης από πέρυσι, ένα συρτάκι παρωδία από πέρυσι, τα βίντεο και την ορχήστρα του και κατέβηκε στην Ιερά οδό. Λίγα για τόσο κόσμο που τον περίμενε. Δεν συμπεριφέρθηκαν όμως σαν ευχαριστημένο κοινό. Λίγο γέλασαν, χλιαρά χειροκρότησαν και έσπευσαν να φύγουν στο τέλος της παράστασης. Ο Πανούσης είναι έξυπνος, το ξέρει ήδη...

ANNA ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ

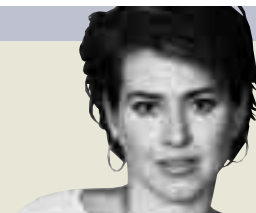
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Εναν μύθο θα σας πω

Αν είχαν φωνή οι πέτρες – οι αρχαίες πέτρες συγκεκριμένα – οι διαμαρτυρίες τους θα ακούγονταν απ' όλη την Ελλάδα. Γιατί η σιγή που επικρατούσε στο αρμόδιο υπουργείο πριν από τη λαίλαπα Ζαχόπουλου επανήλθε, το ίδιο συμπαγής και αδιαπέραστη. Εργα παραμένουν ημιτελή και μελέτες δεν ολοκληρώνονται ελλείψει χρημάτων, κοινοτικά κονδύλια χάνονται, αλλά και το απλό καθημερινό έργο των Εφορειών Αρχαιοτήτων, οι οποίες αποτελούν την αιχμή του δόρατος για την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς, καθίσταται ολοένα περισσότερο δυσχερές. Οι ανασκαφές έχουν σταματήσει, οι σωστικές γίνονται μόνο με «χρηματοδότηση» από τους ιδιώτες – βάσει του νόμου που επιτρέπει σε ιδιοκτήτες οικοπέδων όπου εντοπίστηκαν αρχαία να πληρώνουν οι ίδιοι για την ανασκαφή προκειμένου να ολοκληρωθεί γρηγορότερα, διαφορετικά μπορεί να περιμένουν χρόνια – και όσο για τις αναστηλώσεις μνημείων, εκεί το... χάος. Δεν είναι μύθος ότι το υπουργείο Πολιτισμού προσφέρει απλόχερα διασημότητα σε κάθε υπουργό. Αρκεί να μη σπρώχνονται κάτω από το χαλί όσα θεωρούνται ενοχλητικά ή απαιτούν εργασία και κόστος. Γιατί κάποια στιγμή θα γίνουν τόσο πολλά που θα τους πνίξουν. Εν κατακλείδι, παραφράζοντας το γνωστό ανέκδοτο, ένα έχω να πω: Πώς δούλευε το υπουργείο Πολιτισμού, για παράδειγμα το 2003-2004; Ε, καμία σχέση.

ΜΑΡΙΑ ΘΕΡΜΟΥ

στη μπούκα

ΜΥΡΤΩ ΛΟΒΕΡΔΟΥ
myrto@dolnet.gr

Ετοιμο φαίνεται ότι είναι το ρεπερτόριο του Εθνικού Θεάτρου για την προσεχή χειμερινή περίοδο, αλλά δεν αναμένεται σύντομα η ανακοίνωσή του. Και αυτό γιατί ο χρόνος παράδοσης του ανακαινισμένου κτιρίου Τσίλερ, επί της οδού Αγίου Κωνσταντίνου, δεν έχει ακόμη προσδιορισθεί. Κάτι τέτοιο, όπως είναι αναμενόμενο, προκαλεί αναστάτωση στον προγραμματισμό αλλά και στο κτιριακό, καθώς το Εθνικό ετοιμάζεται να ξενοικιάσει θέατρα στα οποία έχει διασκορπισθεί από τότε που ξεκίνησε το έργο.

★★★

Κατ' αρχάς θα ξενοικιαστεί το Κάππα, που ανήκε στον Νίκο Κούρκουλο – και τώρα πέρασε στα χέρια των κληρονόμων του. Ήδη ξεκίνησαν οι πρώτες κρούσεις από θεατρικούς επιχειρηματίες και οι πρώτες συζητήσεις, χωρίς να έχει κλείσει κάτι.

★★★
Αλλά και το Από Μηχανής Θέατρο – του Χρήστου Βαλαβανίδη και της Ασπασίας Κράλλη, στην οδό Ακαδήμου, που στεγάζει την Πειραματική Σκηνή – θα επιστρέψει στους ιδιοκτήτες του.

★★★

Το μόνο που θα παραμείνει υπό τη

σκέπη του Εθνικού είναι το Σύγχρονο Θέατρο της Αθήνας – του Γιώργου Κιμούλη, στο Γκάζι. Τόσο οι δύο σκηνές του, η μεγάλη-κεντρική και η δεύτερη-μικρή, όσο και η ατμόσφαιρα που εκπέμπει, φαίνεται ότι ταιριάζουν στο προφίλ της πρώτης σκηνής της χώρας.

★★★

Όσο για το Ρεξ, θα παραμείνει το θέατρο για τα μεγάλα θεάματα, στη σκηνή του Κοτοπούλη – φυσικά το Παιδικό Στέκι θα παραμείνει στη σκηνή Παξινοῦ...

★★★

Στο Εθνικό θα επιστρέψει του χρόνου η Αμαλία Μουτούση: η ηθοποιός, η οποία εφέτος ουσιαστικά απείχε από το σανίδι – συμμετείχε στην παραγωγή της Λυρικής Σκηνής «Επτά θανάσιμα αμαρτήματα» –, έχει συνεργασθεί με την πρώτη σκηνή της χώρας στο πρόσφατο παρελθόν –

«Ορέστεια», «Τέταρτη αδελφή» –, ενώ επί δύο σεζόν ήταν η βασική πρωταγωνίστρια του Θεάτρου του Νότου, στο Αμόρε («Βερενίκη» και «Σάρα»), σε παραστάσεις (του Γιάννη Χουβαρδά) και ρόλους που επιβεβαίωσαν, για άλλη μία φορά, το ταλέντο της. Πέρυσι την άνοιξη ξεχώρισε ως Κλυταιμνήστρα (στη φωτογραφία) στην «Ηλέκτρα» του Χόφμανσταλ που ανέβασε ο Θωμάς Μοσχόπουλος στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Καιρός είναι, λοιπόν, να την ξαναδούμε...

★★★

«Σαν τραγούδι μαγεμένο...» ήταν πράγματι η παράσταση-αναφορά στο ρεμπέτικο, με τον Γιώργο Νταλάρα να ερμηνεύει εξαιρετικά μια γκάμα τραγουδιών με σημαντικούς αρωγούς τους μουσικούς της ορχήστρας και τους τραγουδιστές. «Όλα καλά κι όλα ωραία», λοιπόν, με την υπογραφή του Σωτήρη Χατζάκη στη σκηνοθεσία, πλην πρό-

ζας – σε κείμενο του Γιώργου Σκαμπαρδώνη.

★★★

Ομολογώ ότι το σκηνικό του «Λευκού παραδείσου», με τους νεκρούς συνθέτες να συνομιλούν σχολιάζοντας όσα συμβαίνουν στον άλλον κόσμο (τον δικό μας, δηλαδή), μ' έσκιαξε...

★★★

Όπως όταν ο Λουκάς (Νταράλας) άνοιξε τον φάκελο για να δείξει, περιχαρής, στην ομήγυρη (Τσιτσάνης, Παπαϊωάννου, Βαμβακάρης, Μαρίκα Νίνου) το CD που του έστειλε ο γιος του (Γιώργος Νταλάρας) και όλοι μαζί αναρωτήθηκαν αν θα παίρνουν επιπλέον πνευματικά δικαιώματα. «Μα αφού είμαστε πνεύματα...!» απάντησαν.

ΥΓ.: Ο «Βυσσινόκηπος» του Τσέχοφ συνεχίζει στο Αμφιθέατρο του Σπύρου Ευαγγελιάτου, ως τις 20 Απριλίου.